Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Centru), judecător Sandu Victor
Dosarul nr. 2r-458/25 (2-25022604-02-2r-06032025)

D E C I Z I E

20 martie 2025 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

Instanța compusă din:
Președintele completului, judecătorul: Anton Marina
Judecătorii: Dulghieru Dorin și Roșca Constantin

examinând fără participarea părților, recursul declarat de *****,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 20 februarie 2025, prin care s-a admis parțial cererea înaintată de ***** privind eliberarea ordonanței de protecție ca victimă a violenței în familie,

în cauza civilă la cererea lui ***** depusă în nume propriu cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie împotriva acțiunilor agresorului *****,-

a c o n s t a t a t :

Circumstanțele cauzei:

La 20 februarie 2025 ***** a depus în nume propriu, cerere privind aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie împotriva acțiunilor admise de către agresorul *****.

Prin cererea depusă a solicitat să fie aplicate față de *****, născut la *****, pe un termen de 3 luni, următoarele măsuri:

*****a obliga pe ***** de a sta departe de locul aflării victimei *****, la o distanţă ce ar asigura securitatea ei, dar nu mai puţin de 300 metri, excluzând şi orice contact vizual cu victima;

*****a interzice lui ***** de a vizita locul de trai a victimei;

*****a interzice lui ***** de a o contacta victima, prin telefon, corespondenţă poştală sau în orice alt mod.

*****aplicarea măsurilor de protecţie susmenţionate cu monitorizare electronică a agresorului *****.

În motivarea cererii a invocat că prin ordonanța de protecție nr. 20/pr-250/2024 din 11.09.2024, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, a admis parțial

cererea victimei *****, aplicând măsuri de protecție pe o perioadă de 60 de zile. Prin ordonanța de protecție nr. 20/pr-452/2024 din 18.11.2024, Judecătoria Chișinău, sediul Centru, a admis integral cererea victimei *****, stabilind măsuri de protecție pe un termen de 90 de zile. La data de 18.02.2025, victima a fost primită din nou în cadrul Centrului de Justiție Familială al Poliției, unde, în cadrul discuției cu reprezentanții Centrului de Justiţie Familială al Poliţiei, a relatat despre cazuri de violență comise de agresorul *****, după expirarea termenului ordonanței de protecție din 18 noiembrie 2024. Victima a descris o situație concretă, în care, la data de 18.02.2025, în jurul orei 07:40, în timp ce părăsea domiciliul său situat pe strada *****, a fost amenințată cu un cuțit de către agresor, care intenționa să o agreseze fizic. Ulterior, victima s-a deplasat la sectorul de poliție SP-3 al IP Buiucani, unde agresorul a continuat să o amenințe. Mai târziu, aflându-se la locul de muncă în orașul Durlești, pe strada Ştefan Vodă, victima a fost atacată din nou de agresor, iar în urma incidentului a solicitat intervenția poliției prin Serviciul 112. Ca urmare a solicitării, poliția a înregistrat incidentul în Registrul de evidență a altor informații cu privire la infracțiuni și incidente (Registrul nr. 2) al Inspectoratului de Poliție Buiucani sub nr. 2448. După evaluarea riscurilor și circumstanțelor, a fost emis ordinul de restricție de urgență cu nr. 42. Motivul depunerii cererii de eliberare a ordonanței de protecție este comportamentul agresiv și neadecvat manifestat de ***** față de subsemnata, ceea ce o face să se simtă în nesiguranță și să fie îngrijorată că ar putea fi din nou agresată, asemenea cazurilor anterioare. Având în vedere că agresorul nu a respectat ordonanța de protecție nr. 20/pr-250/2024 din 11.09.2024 emisă de Judecătoria Chișinău, sediul Centru, IP Buiucani al DP Chișinău a deschis cauza penală nr. 2024031289 pe art. 320/1 din Codul Penal al Republicii Moldova *****„Neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie”, dosar care este în procedură la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, sub nr. 1-2900/2024.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 20 februarie 2025 a fost admisă parțial cererea depusă de ***** împotriva lui ***** privind eliberarea ordonanței de protecție a victimelor violenței în familie.

S-a stabilit pentru ***** măsuri de protecție a victimelor violenței în familie, de la acțiunile agresorului *****, începând cu 20 februarie 2025, până la data de 22 martie 2025, pe un termen de 30 de zile, după cum urmează:

- ***** ***** ***** ***** **********, *****

********** ***** de a părăsi și de a sta departe de locul de trai al victimei *****, născută la *****, c/p *****, domiciliată în *****, care se află pe adresa mun.Chișinău, s*****, la o distanță de cel puțin 300 metri;

********** *****, să stea departe de locul aflării lui *****, la o distanță de cel puțin 300 metri, ce ar asigura securitatea acesteia, excluzând orice contact vizual cu aceasta;

*****s-a interzis lui *****, de a contacta prin telefon, corespondență poștală sau în orice alt mod, pe *****;

********** *****, să poarte dispozitiv de monitorizare electronica a agresorilor familiali.

S-a dispus monitorizarea electronică a agresorului ***** și s-a încasat de la *****, cu ultimul domiciliu cunoscut în mun.Chișinău, str. *****, în beneficiul statului suma de 250 (două sute cincizeci) lei cu titlu de taxă de stat.

S-a explicat victimei violenței în familie și agresorului că măsurile de protecție pot fi retrase odată cu dispariția pericolului care a condiționat luarea acestor măsuri și pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau al nerespectării condițiilor prevăzute în prezenta ordonanța de protecție.

S-a remis prezenta ordonanță Inspectoratului de Poliție Buiucani a Inspectoratului General de Poliție și Inspectoratului Național de Probațiune pentru supraveghere și executare imediată.

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 26 februarie 2025, ***** a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 20 februarie 2025, solicitând amiterea recursului, casarea integrală a încheierii instanței de fond și emiterea unei noi decizii de respingere a cererii.

Argumentele recurentului:

În motivarea recursului declarat recurentul a indicat că nu este de acord cu încheierea și ordonanța primei instanțe, le consideră ilegale, pasibile de a fi casate.

Totodată, indică precum că în cadrul audierii în ședința de judecată a cet. *****, la întrebarea instanței privitor la perioada în care s-a aflat în relație cu *****, aceasta a menționat că de fapt pe parcursul perioadei de când îl cunoaște pe ***** nu a locuit cu acesta, nu au avut un buget comun sau o gospodărie comună. De fapt aceștia se întâlneau periodic petrecând timpul împreună și locuiau fiecare la casa sa, nimic mai mult de atât. Respectiv relația lor nu era una asemănătoare celei dintre soți sau celei de concubinaj.

De asemenea în cadrul ședinței de judecată au fost prezentate capturi de ecran a telefonului mobil a cet. ***** cu mesajele pe care le expedia acestuia *****, din conținutul cărora se constată de fapt că ***** îl amenință pe ***** precum că va întreprinde orice acțiuni pentru a se răzbuna pe acesta și prezenta ordonanță de fapt nu este altceva decât o astfel de răzbunare din partea cet. *****, ori de fapt la 18.02.2025 a avut loc doar a discuție a lui ***** cu ***** care a generat unele reproșuri formulate față de recurent pe un ton ridicat și nimic mai mult, pe când ***** probabil anume pentru a se răzbuna pe ***** a invocat precum că a fost

agresată fizic și amenințată.

Atrage atenția asupra faptului că în prezenta speță lipsește subiectul violentei în familie, ori de fapt legea specială și anume Legea nr.45 din 01.03.2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie (cu modificările la zi) prevede în mod expres care sunt de fapt subiecții violenței împotriva femeilor și ai violenței în familie, iar conform acesteia ***** nu poate fi un astfel de subiect.

Indică că în prezenta speță, în cadrul ședinței de judecată ***** atât inițial la întrebarea instanței cât și ulterior la întrebarea avocatului a comunicat că pe parcursul relației avute cu ***** nu a locuit împreună cu acesta din urmă, nu au avut un buget comun sau o gospodărie comună, respectiv nu a existat între ei o relație asemănătoare celora dintre soți (concubinaj).

În atare ordine de ideii consideră că instanța de fond contrar legii speciale, menționate supra, a emis ordonanța de protecție în privința lui ***** care nu a avut careva relații asemănătoare celora dintre soți (concubinaj) cu *****. Relația dintre aceștia fiind ocazională doar pentru a petrece timpul împreună.

La fel consideră că instanța de fond eronat și contrar normei materiale menționate mai sus, a emis ordonanța recurată fapt ce face pasibilă casarea integrală a încheierii Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 20.02.2025 ca neîntemeiată.

Termenul de declarare a recursului:

În corespundere cu prevederile art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Din actele cauzei rezultă că încheierea recurată a fost pronunţată la 20 februarie 2025, iar cererea de recurs a fost înregistrată la 26 februarie 2025 (f. d. 50-52).

Astfel, recursul declarat de ***** împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 20 februarie 2025 se consideră depus în termen.

Aprecierea instanţei de recurs:

Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinţei la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.

În conformitate cu art.427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Conform art.278^3 alin.(1)-(2) Cod de procedură civilă, cererile privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie se examinează de instanțele judecătorești conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepțiile și completările stabilite în prezentul capitol și în legislația de prevenire și combatere a violenței în familie. (2) Instanța examinează cererea de aplicare a măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie cu participarea victimei și a persoanelor interesate. În calitate de persoane interesate pot fi atrase în proces oricare dintre instituțiile abilitate prin lege cu funcții de prevenire și combatere a violenței în familie, în funcție de circumstanțele individuale ale cazului.

În corespundere cu art.278^4 alin.(1) Cod de procedură civilă, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție se depune la instanța judecătorească de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vârstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecție poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliție, organul de asistență socială sau de către procuror. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecție în interesele copilului sau ale persoanei în privința căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire, de procuror sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea și protecția personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire și în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal.

Conform prevederilor art.278^6 alin.(3) Cod de procedură civilă, declarația victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice.

Potrivit dispozițiilor art.278^7 alin.(1)-(3) Cod de procedură civilă, instanța de judecată emite în 24 ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecție, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.

În cazul admiterii cererii, instanța emite o ordonanță de protecție, prin care aplică agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) obligarea de a părăsi temporar locuința comună sau *****, fără a decide asupra modului de administrare și dreptului de dispoziție asupra bunurilor;

b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanță ce ar asigura securitatea victimei, excluzând orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia;

c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea;

d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei,

locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează;

e) obligarea, până la soluționarea cazului, de a contribui la întreținerea copiilor pe care îi are în comun cu victima;

f) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acțiune este determinată de instanța de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenței sau pentru eliminarea ei;

g) limitarea drepturilor în privința bunurilor comune cu victima;

h) stabilirea unui regim temporar de vizitare a copiilor săi minori;

i) interzicerea de a păstra și a purta armă.

Măsurile de protecție prevăzute la alin.(2) lit. a)–d) se aplică în mod obligatoriu cu monitorizare electronică, în modul prevăzut de lege. Măsurile de protecție se aplică pe un termen de până la 3 luni.

Articolul 2 al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie nr. 45 din 1 martie 2007 definește violența în familie ca acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral, iar violenţă fizică ca fiind vătămare intenţionată a integrităţii corporale ori a sănătăţii prin lovire, îmbrâncire, trîntire, tragere de păr, înţepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar. Victimă-adult reprezintă persona adultă care a fost supusă actelor de violență în familie sau concubinaj.

Același articol instituite definiția de violență psihologică ca fiind impunere a voinţei sau a controlului personal; provocare a stărilor de tensiune şi de suferinţă psihică prin ofense, luare în derâdere, înjurare, insultare, poreclire, şantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor, ameninţări verbale, afişare ostentativă a armelor sau lovire a animalelor domestice, neglijare; implicare în viaţa personală; acte de gelozie; impunere a izolării prin detenţie, inclusiv în locuinţa familială; izolare de familie, de comunitate, de prieteni; interzicere și/sau creare a impedimentelor în realizarea profesională ori interzicere și/sau creare a impedimentelor în realizarea programului educațional în instituția de învățământ; persecutare prin contactarea sau încercarea de a contacta prin orice mijloc sau prin intermediul altei persoane victima căreia i s-a cauzat o stare de anxietate, frică pentru siguranța proprie ori a rudelor apropiate, fiind constrânsă să-și modifice conduita de viață; deposedare de acte de identitate; privare intenţionată de acces la informaţie; alte acţiuni cu efect similar.

Conform art.3 alin.(1)-(2) din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie nr.45 din 01 martie 2007, subiecţi ai violenţei în familie sînt

agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii. Subiecţii violenţei împotriva femeilor sunt agresorul şi victim. Membri de familie, în sensul prezentei legi, sînt:

a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii;

b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

În virtutea art.12 din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, victima are dreptul să sesizeze orice caz de violenţă împotriva femeilor şi de violenţă în familie şi să solicite protecţie. Reprezentanţilor autorităţilor abilitate cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei împotriva femeilor şi violenţei în familie li se interzice să întreprindă acţiuni menite să descurajeze victima în denunţarea actelor de violenţă la care este supusă. Orice persoană care este martoră la acte de violenţă împotriva femeilor şi/sau de violenţă în familie sau care are bănuieli rezonabile că au fost comise asemenea acte ori că sînt posibile acte de violenţă are dreptul să comunice acest lucru autorităţilor abilitate cu funcţii de prevenire şi combatere a violenţei împotriva femeilor şi violenţei în familie. Persoanele cu funcţii de răspundere şi profesioniştii cărora le este impusă asigurarea confidenţialităţii sunt obligaţi să raporteze autorităţilor competente despre actele de violenţă împotriva femeilor şi de violenţă în familie care pun în pericol viaţa sau sănătatea victimei ori despre pericolul iminent de a se produce asemenea acte de violenţă. În celelalte cazuri, raportarea se va efectua doar cu acordul victimei. Raportarea cazurilor de violenţă asupra copiilor, inclusiv bănuială rezonabilă de violenţă asupra copiilor, este obligatorie şi nu este necesar de a se efectua cu acordul victimei. Poliţia este obligată să răspundă imediat la comunicările despre cazurile de violenţă împotriva femeilor şi de violenţă în familie şi să nu subestimeze importanţa acţiunilor de contracarare a oricăror forme de violenţă în familie.

În temeiul art.15 alin.(1) din Legea cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie nr.45 din 01 martie 2007, instanța de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii, o ordonanță de protecție, prin care poate oferi asistență victimei, aplicând agresorului următoarele măsuri:

a) obligarea de a părăsi temporar locuința comună ori *****, fără a decide asupra modului de proprietate asupra bunurilor;

b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei;

c) obligarea de a nu contacta victima, copiii acesteia, alte persoane dependente de ea;

d) interzicerea de a vizita locul de muncă și de trai al victimei;

e) obligarea, până la soluționarea cazului, de a contribui la întreținerea copiilor pe care îi are în comun cu victima;

f) obligarea de a plăti cheltuielile și daunele cauzate prin actele sale de violență, inclusiv cheltuielile medicale și cele de înlocuire sau reparare a bunurilor distruse sau deteriorate;

g) limitarea dispunerii unilaterale de bunurile comune;

h) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere dacă o asemenea acțiune este determinată de instanța de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenței sau dispariția ei;

i) stabilirea unui regim temporar de vizitare a copiilor săi minori;

j) interzicerea de a păstra și purta armă.

Aliniatul (3) al aceluiași articol stipulează că măsurile de protecție prevăzute la alin.(1) se aplică pe un termen de până la 3 luni, pot fi retrase odată cu dispariția pericolului care a condiționat luarea acestor măsuri și pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau al nerespectării condițiilor prevăzute în ordonanța de protecție.

Colegiul reține că scopul adoptării Legii nr.45 din 01 martie 2007 a fost consolidarea, ocrotirea și sprijinirea familiei, asigurarea respectării principiilor fundamentale ale legislației cu privire la familie, realizarea egalității de gen între femei și bărbați ca element-cheie în prevenirea violenței asupra femeilor, precum și faptul că violența în familie afectează femeile în mod disproporționat, iar prin aplicarea măsurilor de protecție, asupra victimei se urmărește înlăturarea pericolului de a fi supusă violenței sau altor acțiuni ilegale din partea agresorului, or este pusă în pericol viața și sănătatea victimei, în prevenirea unor noi acte de violență asupra victimei și/sau asupra altor membri ai familiei, precum și în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.

La fel, Colegiul punctează că declarația independentă a victimei este suficientă și nu necesită prezentarea altor probe pentru emiterea ordonanței de protecție doar în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice, care presupune că aceste acte s-au produs deja și se pot repeta. În acest caz, pentru probarea violenței fizice este indispensabilă prezența pe corpul victimei a vătămărilor corporale vizibile.

Determinând faptul existenței violenței psihologice, care ar necesita emiterea ordonanței de protecție, urmează a fi luat în calcul faptul că din definiția legală a acestui tip de violență rezultă că manifestările descrise de legiuitor trebuie să se desfășoare pe o perioadă de timp suficient de lungă ca să determine crearea unei stări de suferință psihologică victimei, respectiv să prezinte caracter repetitiv și de intensitate care să conducă la formarea în plan psihic a credinței sincere că aceste violențe sunt reale.

Totodată, nu orice divergențe, contradicție sau stare de tensiune constituie în

sine formă de violență psihologică în lipsa intenției agresorului de a-i cauza victimei vreo suferință.

În același timp, Colegiul subliniază că în cadrul examinării cererii privind emiterea ordonanței de protecție urmează a fi verificat dacă sub pretextul existenței violenței în familie și solicitarea aplicării măsurilor de protecție nu se urmărește soluționarea altor litigii ce există între membrii familiei.

Corespunzător, prin prisma art.9 alin.(1)-(2) Cod de procedură civilă, instanței judecătorești îi revine un rol diriguitor în organizarea și desfășurarea procesului, ale cărui limite și al cărui conținut sânt stabilite de prezentul cod și de alte legi.

Analizând încheierea supusă recursului, materialele cauzei, motivele invocate de recurent, Colegiul costată că instanța de fond corect a reținut starea de fapt și corect a aplicat cadrul legal situației.

Din materialele cauzei și din explicațiile date de către părți în instanța de fond, s-a stabilit cu certitudine că victima ***** și agresorul ***** sunt foști concubini.

Astfel, în contextul prevederilor art.3 alin.(2) al Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, Colegul atestă că la caz părțile întrunesc prevederile art.3 alin.(2) lit. b) ale Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, fiind subiecții ai violenței în familie.

Totodată, actele cauzei denotă că în privința recurentului *****, la 18 februarie 2025, a fost emis ordin de restricție de urgență nr.42, or ultimul la aceiași dată, aflându-se în mun. Chișinău str. Belinski 59, ap. 66, fiind în stare de ebrietate a manifestat un comportament agresiv și neadecvat, și din spusele victimei a amenințat-o cu un cuțit de culoare roșie cu răfuială fizică (f.d.15-16).

La fel, actele cauzei atestă că prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 11 septembrie 2024 și prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 18 noiembrie 2024, au fost stabilite măsuri de protecție pentru victima violenței în familie ***** împotriva acțiunilor agresorului *****.

Iar, în circumstanțele descrise se demonstrează neîndoielnic că ***** este subiect a violenței în familie, în privința acesteia există riscul de a fi supusă actelor de violență din partea lui ***** și întru evitarea unui act de violență, având în vedere dreptul la viață, era necesară aplicarea măsurilor de protecție a victimelor violenței în familie.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazurile de violență domestică, drepturile agresorului nu pot să ia locul drepturilor victimei la viață și integritatea fizică și mentală. Tema violenței în familie nu este o chestiune privată sau de familie, ci o chestiune de interes public, care implică acțiunea eficientă a statului (hotărârea din 09.06.2009 în cauza Opuz c. Turciei, cererea nr.33401/02).

Totodată, instanța de recurs precizează și faptul că violența în familie deseori se petrece în lipsa martorilor și devine dificil de probat, iar din acest punct de

vedere sunt suficiente afirmațiile victimei pentru a aplica măsuri de protecție.

Din aceste raționamente nu pot fi reținute argumentele invocate de recurent în recurs precum că nu a agresat-o fizic și nici nu a amenințat-o pe Svalova Svetlan, dar ultima îl amenință că va întreprinde orice acțiuni pentru a se răzbuna pe el iar prezenta ordonanță de protecție nu este altceva decât o răzbunare din partea lui *****, ori de fapt la data de 18 februarie 2025 a avut loc doar o discuție dintre el și ***** care a generat unele reproșuri formulate de el (recurent) pe un ton ridicat și nimic mai mult.

Or, din probatoriul administrat în speță se constată că anume agresorul *****, contrar aserțiunilor acestuia, a manifestat violență psihologică față de victimă, în sensul Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, prin comportamentul agresiv față de victimă, ceea ce se confirmă pe de o parte prin declarațiile date de victimă în ședința de judecată în instanța de fond, iar pe de altă parte ordinul de restricție de urgență nr.42 din 18 februarie 2025 emis în privința recurentului *****.

La fel, Colegiul apreciază critic argumentele invocate de recurent în cererea de recurs precum că la caz a fost eliberată ordonanță de protecție doar în baza declarațiilor acesteia, or, faptul comiterii violenței psihologice și fizice față de ***** a fost confirmată și prin înscrisurile anexate la cerere.

Conform prevederilor art.278^6 alin.(3) Cod de procedură civilă, declarația victimei este suficientă pentru emiterea ordonanței de protecție în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice.

Astfel, contrar aserțiunilor recurentului, Colegiul civil atestă că s-au probat săvârșirea actelor de violență față de victimă, motiv din care instanța de fond în temei legal a admis parțial cererea privind aplicarea ordonanței de protecție față de agresorul *****.

Sub un alt aspect, instanța da recurs constată că ***** este victimă a violenței în familie care urmează a fi protejată de stat prin intermediul instituțiilor de drept, cărora le revine obligația pozitivă de a acționa în scopul garantării dreptului la respectul vieții private și de familie, protecției efective împotriva violenței în familie.

Din aceste considerente, instanța de fond a avut motive suficiente de a deduce faptul că ***** este o persoană violentă și că acesta urmează să fie limitat în drepturile sale pe un termen de 30 zile, unul suficient pentru reeducarea agresorului.

Totodată, Colegiul ține să remarce și faptul că recurentul în cererea de recurs nu a invocat nici un argument întemeiat, care ar combate concluziile din încheierea atacată și nu a prezentat careva motive ce ar face posibilă casarea încheierii supuse recursului.

În final, instanța de recurs relevă și jurisprudența CtEDO, potrivit căreia

recursurile trebuie să fie efective, capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Respingând recursul instanța de recurs pune în evidență faptul că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale că, nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În virtutea celor expuse, Colegiul respinge, ca fiind nefondate și lipsite de pertinență, toate alegațiile recurentului vizavi de netemeinicia actelor judecătorești contestate.

Din cele ce preced, având în vedere faptul că încheierea primei instanțe și ordonanța de protecție sunt întemeiate și legale, fiind aplicate corect normele de drept material și procedural, iar motivele invocate de către recurent sunt lipsite de temei legal, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge recursul și de a menține încheierea și ordonanța de protecție emise de prima instanță.

În conformitate cu art.427 lit. a) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de *****.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 20 februarie 2025, emisă în cauza civilă la cererea înaintată de ***** cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie împotriva acțiunilor agresorului *****.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul: Anton Marina

Judecătorii Dulghieru Dorin

Roșca Constantin